

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. balandžio 2 d.\*

Byloje C-202/07 P

dėl 2007 m. balandžio 10 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo,

**France Télécom SA**, įsteigta Paryžiuje (Prancūzija), atstovaujama advokatų J. Philippe, H. Calvet, O. W. Brouwer ir T. Janssens,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

**Europos Bendrijų Komisijai**, atstovaujamai E. Gippini Fournier, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

\* Proceso kalba: prancūzų.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kuri sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai M. Ilešič, A. Tizzano (pranešėjas),  
A. Borg Barthet ir J.-J. Kasel,

generalinis advokatas J. Mazák,  
posėdžio sekretorius M.-A. Gaudissart, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. balandžio 3 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2008 m. rugsėjo 25 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

**Sprendimą**

- <sup>1</sup> Apeliaciniu skundu *France Télécom SA* (toliau – *France Télécom*) Teisingumo Teismo prašo panaikinti 2007 m. sausio 30 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *France Télécom prieš Komisiją* (T-340/03, Rink. p. II-107, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo Pirmosios instancijos teismas atmetė jos ieškinį, susijusį su 2003 m. liepos 16 d. Komisijos sprendimo dėl EB 82 straipsnio taikymo procedūros (byla COMP/38.233 – *Wanadoo Interactive*, toliau – ginčijamas sprendimas) panaikinimu.

## **Ginčo aplinkybės, procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas**

- 2 *Wanadoo Interactive SA* (toliau – *WIN*) ginčo aplinkybių susiklostymo laikotarpiu buvo *France Télécom* grupės įmonė, Prancūzijos teritorijoje teikianti įvairias interneto prieigos paslaugas, įskaitant asimetrinę skaitmeninę abonentinę liniją (*Asymmetric Digital Subscriber Line*, toliau – *ADSL*).
- 3 Europos Bendrijų Komisija ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nustatė, kad laikotarpiu nuo 2001 m. kovo iki 2002 m. spalio mėn. „*WIN* už savo paslaugas *eXtense* ir *Wanadoo ADSL* taikydama „grobuoniškas“ kainas, kurios iki 2001 m. rugpjūčio mėn. nedengė kintamųjų sąnaudų, o nuo 2001 m. rugpjūčio mėn. – bendrųjų sąnaudų, ir kurios buvo įgyvendinamos kaip plano užgrobti didelės spartos interneto prieigos paslaugų rinką svarbiausioje jos plėtros stadijoje dalis“, pažeidė (EB 82) straipsnį. Šio sprendimo 2 straipsnyje Komisija jai nurodė nutraukti šį pažeidimą, o 4 straipsniu skyrė 10,35 mln. EUR dydžio baudą.
- 4 2003 m. spalio 2 d. *WIN*, į kurios kontrolę po 2004 m. rugsėjo 1 d. koncentracijos operacijos perėjo *France Télécom*, kreipėsi į Pirmosios instancijos teismą su ieškiniu dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo. Šis ieškiny s skundžiamu sprendimu buvo atmestas.
- 5 Ieškinyje dėl panaikinimo *WIN* visų pirma nurodė pagrindą, susijusį su Komisijos EB 82 straipsnio pažeidimu. Vienoje šio pagrindo dalyje *WIN* teigia, kad Komisija pakankamai teisiškai neįrodė, kad ji nagrinėjamos paslaugoms laikotarpiu nuo 2001 m. kovo iki 2002 m. spalio mėn. taikydama „grobuoniškas“ kainas piktnaudžiavo dominuojančia padėtimi ir padarė daug teisės klaidų.

- 6 Nagrinėjama dalį sudaro dvi argumentų grupės, atitinkamai susijusios su Komisijos naudojamu sąnaudų padengimo procentinės dalies apskaičiavimo metodu ir jos taikomu kainų „grobuoniškumo“ testu.
- 7 Dėl argumentų, susijusių su sąnaudų padengimo procentinės dalies apskaičiavimo metodu, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 129 ir 130 punktuose preliminariai pažymėjo, kad Komisija, atlikdama sudėtingus ekonominius vertinimus, turi didelę diskreciją, ir nurodė teismo praktikoje nustatytus kriterijus, kuriais vadovaujantis įvertinama, ar taikoma kaina yra „grobuoniška“.
- 8 Remdamasis ypač 1991 m. liepos 3 d. Sprendimu *AKZO prieš Komisiją* (C-62/86, Rink. p. I-3359) ir 1996 m. lapkričio 14 d. Sprendimu *Tetra Pak prieš Komisiją* (C-333/94 P, Rink. p. I-5951), Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 130 punkte nurodė, kad „viena vertus, jei taikomos kainos yra mažesnės nei kintamųjų sąnaudų vidurkis, galima daryti išvadą, jog tokia kainų politika siekiama pašalinti iš rinkos konkurentus, ir kad, kita vertus, kainos, kurios yra mažesnės nei bendrųjų sąnaudų vidurkis, bet didesnės nei kintamųjų sąnaudų vidurkis, turi būti laikomos kainomis, kuriomis piktnaudžiaujama tik tuomet, jei jomis siekiama iš rinkos pašalinti konkurentus“.
- 9 Priminę tai, kas nurodyta pirmiau, Pirmosios instancijos teismas visų pirma konstatavo, kad šioje byloje Komisija, siekdama apskaičiuoti sąnaudų padengimo procentinę dalį, pasirinko pakoreguotų sąnaudų apskaičiavimo metodą. Skundžiamo sprendimo 132 punkte šis metodas aprašytas taip:

„<...> Atsižvelgdama į turto nusidėvėjimo principą, Komisija išdėstė klientų įsigijimo sąnaudas per 48 mėnesių laikotarpį. Šiuo pagrindu ji atskirai išnagrinėjo pakoreguotų kintamųjų sąnaudų ir pakoreguotų bendrųjų sąnaudų padengimą teigdama, kad Teisingumo Teismas, atsižvelgdamas į tai, ar dominuojančią padėtį užimančios įmonės veiksmai gali būti laikomi konkurentų pašalinimo iš rinkos plano dalimi, numato du sąnaudų padengimo testus. <...>“

- 10 Taikydama minėtą pakoreguotų sąnaudų metodą, Komisija, kaip tai Pirmosios instancijos teismas pažymėjo skundžiamo sprendimo 138 punkte, padarė išvadą, kad:

„<...> WIN taikomos kainos neleidžia padengti nei jos kintamųjų sąnaudų iki 2001 m. rugpjūčio mėn., nei jos bendrųjų sąnaudų, patirtų laikotarpiu nuo 2001 m. sausio iki 2002 m. spalio mėn., <...> nes, atsižvelgiant į kintamųjų sąnaudų padengimo lygį, iki 2001 m. rugpjūčio mėn. bendrosios sąnaudos nebuvo padengtos.“

- 11 Vėliau atmesdama WIN kaltinimus, kuriais buvo siekiama įrodyti, kad Komisijos pasirinktas metodas buvo statinis ir jame nebuvo atsižvelgta į tai, kad per nagrinėjamą 48 mėnesių trukmės laikotarpį sąnaudos keitėsi, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 143 punkte pažymėjo, kad Komisija, atsižvelgdama į kiekvieno nagrinėjamo pažeidimo laikotarpį ir bendrą abonentų skaičių, įtraukė pažeidimo laikotarpiu vieną po kito padarytus tarifų sumažinimus, o savo analizės struktūrą nustatė pagal šiuos sumažinimus.

- 12 Be to, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 152 punkte nusprendė, kad Komisija buvo teisi manydama, kad, siekiant įvertinti procentinę sąnaudų padengimo dalį per nagrinėjamą laikotarpį, į po 2002 m. spalio mėn. – po pažeidimo – gautas pajamas ir patirtas sąnaudas negalima atsižvelgti.

- 13 Pagaliau Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 153 punkte manė, kad, kaip teigia WIN, net jeigu šiuo atveju būtų buvę naudinga taikyti kitą skaičiavimo metodą, būtent skirtą apskaičiuoti abonentų grynąją diskontuotą vertę, šios aplinkybės nepakanka siekiant įrodyti, kad šioje byloje Komisijos naudotas metodas yra neteisėtas.

- 14 *WIN* pirmojoje instancijoje taip pat ginčijo tai, kad Komisija, siekdama apskaičiuoti sąnaudų padengimo procentinę dalį, taikė pasirinktą metodą atsižvelgdama į tam tikrus klaidingus elementus.
- 15 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 165 ir 169 punktuose nurodė, kad neatsižvelgiant į tai, ar šis argumentas priimtinas, ir net neatsižvelgiant į minėtus klaidingus duomenis, iš nagrinėjamų paslaugų gautos pajamos – o su tuo sutiko ir *WIN* – bet kuriuo atveju buvo mažesnės nei jų bendrosios sąnaudos. Vien dėl šios aplinkybės šį argumentą reikia atmesti kaip nereikšmingą.
- 16 Dėl argumentų, susijusių su „grobuoniškumo“ testu, Pirmosios instancijos teismas, pirma, skundžiamo sprendimo 182–186 punktuose atmetė *WIN* argumentus dėl ūkio subjekto turimos absoliučios teisės priderinti savo kainas prie vieno iš konkurentų kainų, jei jos yra mažesnės nei šio ūkio subjekto sąnaudos.
- 17 Iš tiesų priminęs, kad nei Komisijos, nei Bendrijos teismo praktikoje tokia absoliuti teisė dominuojančią padėtį užimančiai įmonei nepripažįstama, Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad dominuojančią padėtį užimančiai įmonei keliama specialūs reikalavimai, todėl iš jų gali būti atimta teisė vykdyti veiksmus, kurie savaime nėra piktnaudžiavimas ir kurie, jei juos vykdo ne dominuojančią padėtį užimanti įmonė, yra leistini.
- 18 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 187 punkte padarė šią išvadą:

„*WIN*, siekdama pateisinti savo veiksmus, negali remtis absoliučia teise priderinti savo kainas prie konkurentų kainų. Nors tiesa, kad dominuojančią padėtį užimančios įmonės kainų priderinimas prie konkurentų taikomų kainų pats savaime nėra piktnaudžiavimas ir baustinas, negalima atmesti to, kad jis tokiu taps, jei šiais veiksmais

siekiama ne vien apsaugoti savo interesus, bet ir sustiprinti turimą dominuojančią padėtį ir ją piktnaudžiauti.“

19 Antra, Pirmosios instancijos teismas atmetė *WIN* kaltinimą, kad ji neturėjo „grobuoniško“ ir konkurencijos sumažinimo plano.

20 *WIN* manymu, Komisija, padarydama išvadą, kad ji turi konkurentų pašalinimo planą, padarė sunkų EB 82 straipsnio pažeidimą. Iš tiesų nagrinėjamos rinkos sąlygomis, visų pirma atsižvelgiant į nedideles įėjimo į šią rinką kliūtis, toks planas negalėjo būti laikomas racionali.

21 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 195–198 punktuose visų pirma pažymėjo, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką Komisija, siekdama padaryti išvadą dėl „grobuoniškų“ kainų taikymo praktikos, privalo pateikti rimtus įrodymus dėl rinkos „užgrobimo“ strategijos, kai dominuojančią padėtį užimančios įmonės taikomų kainų nepakanka bendrosioms sąnaudoms padengti. Pagaliau konstatavęs, kad Komisija tokius įrodymus pateikė, jis šio sprendimo 204 punkte nusprendė, kad *WIN* ieškinyje nurodė pernelyg neaiškius teiginius, kad Pirmosios instancijos teismas galėtų nuspręsti dėl šio argumento, ir todėl jį atmetė. Papildomai Pirmosios instancijos teismas šio sprendimo 206–215 punktuose nusprendė, kad įrodymai, kuriais rėmėsi Komisija, buvo pakankamai rimti ir pagrįsti kitais faktiniais įrodymais, todėl ji galėjo pagrįstai nuspręsti, kad per visą pažeidimo laikotarpį egzistavo rinkos „užgrobimo“ strategija.

22 Trečia, *WIN* teigimu, Komisija, manydama, kad nėra būtina pateikti įrodymo dėl galimybės padengti nuostolius, kuriuos ji patyrė įgyvendindama savo kainų politiką, padarė teisės klaidą. *WIN* taip pat teigė, kad Komisija, manydama, kad ji pateikė tokios galimybės įrodymą, padarė akivaizdžią vertinimo ir teisės klaidą.

- 23 Remdamasis minėtais sprendimais – *AKZO prieš Komisiją* ir *Tetra Pak prieš Komisiją* – Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 228 punkte nurodė, kad tokio įrodymo iš Komisijos nereikalaujama. Iš tiesų kai dominuojančią padėtį užimančios įmonės kainos nėra mažesnės nei jos bendrosios sąnaudos, Komisija, nors ji ir privalo pateikti įrodymą dėl minėtos aplinkybės – plano „užgrobti“ rinką buvimo, – nėra įpareigota pateikti įrodymą dėl galimybės padengti nuostolius.

### Šalių reikalavimai

- 24 Apeliaciniu skundu *France Télécom* Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą,
- grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui arba
- priimti galutinį sprendimą, kad būtų panaikintas ginčijamas sprendimas, ir patenkinti jos pirmojoje instancijoje pateiktus reikalavimus ir
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

25 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- atmesti apeliacinį skundą ir
- priteisti iš apeliančės bylinėjimosi išlaidas.

### **Dėl apeliacinio skundo**

*Dėl pirmojo (apeliacinio skundo) pagrindo, susijusio su skundžiamo sprendimo motyvavimo stoka*

26 Pirmuoju pagrindu apelianė nurodo skundžiamo sprendimo motyvavimo stoką. Šis pagrindas dalijamas į dvi dalis.

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo pirmos dalies, susijusios su būtinybe įrodyti galimybę padengti nuostolius

- Šalių argumentai

27 Grįsdama pirmojo pagrindo pirmą dalį, apelianė teigia, kad Teisingumo Teismas minėtame sprendime *Tetra Pak prieš Komisiją* nusprendė, jog byloje, kurioje buvo priimtas šis sprendimas, nebuvo būtina įrodyti galimybę padengti nuostolius, kuriuos dominuojančią padėtį užimanti įmonė patyrė įgyvendindama savo kainų politiką. Kadangi Pirmosios instancijos teismas vadovavosi požiūriu, kuriuo buvo vadovaujama minėtame sprendime *Tetra Pak prieš Komisiją*, jis privalėjo paaiškinti priežastis, dėl kurių šios bylos aplinkybės yra arba nėra panašios į bylos, kurioje buvo priimtas šis sprendimas, aplinkybes, arba pateisina tokio paties sprendimo, koks buvo priimtas minėtoje byloje, priėmimą.

- 28 Komisija iš esmės teigia, kad pagal teismo praktiką Komisija neprivalo įrodyti galimybės padengti nuostolius, o Pirmosios instancijos teismas šiuo klausimu pakankamai motyvavo skundžiamą sprendimą.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 29 Preliminariai primintina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką sprendimas turi aiškiai ir nedviprasmiškai atspindėti Pirmosios instancijos teismo motyvus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti jo priėmimo priežastis, o Teisingumo Teismas – vykdyti savo teisminę priežiūrą (be kita ko, žr. 1998 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Taryba prieš de Nil ir Impens*, C-259/96 P, Rink. p. I-2915, 32 ir 33 punktus ir 2001 m. gegužės 17 d. Sprendimo *IECC prieš Komisiją*, C-449/98 P, Rink. p. I-3875, 70 punktą).
- 30 Tačiau, kaip taip pat pažymėjo Teisingumo Teismas, Pirmosios instancijos teismo pareiga motyvuoti savo sprendimus neturėtų būti aiškinama taip, jog pastarasis privalo detalios atsakyti į kiekvieną bylos šalies nurodytą argumentą, ypač jei argumentas nėra pakankamai aiškus bei tikslus ir nepagrįstas detaliais įrodymais (2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Connolly prieš Komisiją*, C-274/99 P, Rink. p. I-1611, 121 punktas ir 2003 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, C-197/99 P, Rink. p. I-8461, 81 punktas).
- 31 Būtent atsižvelgiant į šiuos principus reikia išnagrinėti pirmojo pagrindo pirmą dalį.
- 32 Pažymėtina, kad šioje byloje, priešingai nei teigia apeliantė, Pirmosios instancijos teismas pateikė pakankamai motyvų, kodėl Komisija nebuvo įpareigota įrodyti, kad WIN turėjo galimybę padengti savo nuostolius.

- 33 Iš tiesų skundžiamo sprendimo 224 punkte Pirmosios instancijos teismas visų pirma nurodė, kad minėtuose sprendimuose – *AKZO prieš Komisiją* (71 ir 72 punktai) ir *Tetra Pak prieš Komisiją* (41 punktas) – Teisingumo Teismas nusprendė, kad, pirma, mažesnės kainos nei kintamųjų sąnaudų vidurkis visuomet turi būti laikomos kainomis, kuriomis piktnaudžiaujama, ir, antra, kainos, kurios yra mažesnės nei bendrųjų sąnaudų vidurkis, bet didesnės nei kintamųjų sąnaudų vidurkis, gali būti laikomos kainomis, kuriomis piktnaudžiaujama, jei įrodoma, kad jomis siekiama pašalinti iš rinkos konkurentus.
- 34 Vėliau skundžiamo sprendimo 225 punkte Pirmosios instancijos teismas priminė bylos aplinkybes, kuriomis remiantis buvo priimtas minėtas sprendimas *Tetra Pak prieš Komisiją*. Konkrečiai kalbant, jis rėmėsi šio sprendimo 42 ir 43 punktais, kuriuose Teisingumo Teismas konkrečiai paaiškino, kad:
- „42. <...> Nagrinėdamas prekybą neaseptinėmis sąlygomis pagamintu kartonu Italijoje laikotarpiu nuo 1976 m. iki 1981 m., (Pirmosios instancijos teismas) konstatavo, kad kainos buvo gerokai mažesnės nei kintamųjų sąnaudų vidurkis. Todėl nebuvo būtina įrodyti ketinimą pašalinti konkurentus. 1982 m. šio kartono kainos svyravo tarp kintamųjų sąnaudų vidurkio ir bendrųjų sąnaudų vidurkio. Dėl šios priežasties ginčijamo sprendimo 151 punkte, ieškovei to neginčijant, Pirmosios instancijos teismas siekė įrodyti, kad *Tetra Pak (International SA)* ketino pašalinti iš rinkos konkurentą.
43. Pirmosios instancijos teismas buvo teisus, skundžiamo sprendimo 189–191 punktuose vadovaudamasis tais pačiais motyvais kaip ir nagrinėdamas prekybą neaseptinės gamybos mašinomis Jungtinėje Karalystėje laikotarpiu nuo 1981 m. iki 1984 metų.“
- 35 Pagaliau Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 226 punkte citavo minėto sprendimo *Tetra Pak prieš Komisiją* 44 punktą, kuriame Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad atsižvelgiant į minėto sprendimo 42 ir 43 punktuose apibendrintas aplinkybes nėra tinkama reikalauti pateikti, be kita ko, papildomų įrodymų, kad *Tetra Pak International SA* turėjo realią galimybę padengti patirtus nuostolius.

36 Šioje byloje remdamasis minėtame Teisingumo Teismo sprendime *Tetra Pak prieš Komisiją* nurodytais motyvais – tokiais, kokie buvo apibendrinti ankstesniuose punktuose, – Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 227 punkte padarė išvadą, kad Komisija buvo teisi manydama, jog nagrinėjama kainų politika pasižymi šalinimo poveikiu, nes *WIN* taikomos kainos – kaip ir byloje, kurioje buvo priimtas sprendimas *Tetra Pak prieš Komisiją*, – buvo mažesnės nei kintamųjų sąnaudų vidurkis, ir kad, kiek tai susiję su bendrosiomis sąnaudomis, ji dar privalėjo pateikti įrodymą, kad *WIN* kainų politika buvo vykdoma pagal rinkos „užgrobimo“ planą.

37 Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad skundžiamame sprendime pakankamai aiškiai nurodomi motyvai, kuriais remdamasis Pirmosios instancijos teismas šios bylos aplinkybes – visų pirma *WIN* kainas ir jos patirtų kintamųjų ir bendrųjų sąnaudų vidurkio santykį – laikė analogiškoms toms, kuriomis buvo priimtas minėtas sprendimas *Tetra Pak prieš Komisiją*, ir padarė išvadą, kad siekiant nustatyti „gruoboniškas“ kainas nėra būtina iš anksto įrodyti galimybę padengti nuostolius.

38 Todėl pirmojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti.

Dėl pirmojo pagrindo antros dalies, susijusios su dominuojančią padėtį užimančios įmonės teise priderinti savo kainas prie konkurentų kainų

— Šalių argumentai

39 Pirmojo pagrindo antra dalimi apelianė kaltina Pirmosios instancijos teismą, kad jis nepateikė jos argumentų, kuriuose remiamasi absoliučia teise priderinti savo kainas prie konkurentų kainų, atmetimo motyvų. Konkrečiai kalbant, ji kaltina Pirmosios instancijos teismą, kad jis skundžiamo sprendimo 187 punkte tenurodė, kad nors tiesa, jog dominuojančią padėtį užimančios įmonės kainų priderinimas prie konkurentų

kainų pats savaime nėra piktnaudžiavimas, negalima atmesti to, kad jis tokiu taps, jei šiais veiksmais siekiama sustiprinti turimą dominuojančią padėtį ir ją piktnaudžiauti, tačiau nenurodė, ar *WIN* šioje byloje ketino sustiprinti turimą dominuojančią padėtį ar ją piktnaudžiauti.

- 40 Komisija teigia, kad apeliantė pirmojoje instancijoje tenurodė, kad Komisija pažeidė kiekvienos įmonės absoliučią teisę priderinti kainas prie savo konkurentų kainų, net jei tokia įmonė užima dominuojančią padėtį rinkoje ir net jei toks priderinimas reiškia, kad taikomos kainos yra mažesnės nei patiriamos sąnaudos. Komisija mano, kad atsižvelgdamas į tai ir nusprenddamas, kad pagal Bendrijos teisę tokios absoliučios teisės nėra, Pirmosios instancijos teismas buvo teisus.

#### — Teisingumo Teismo vertinimas

- 41 Primintina, kad nagrinėjant apeliacinį skundą Teisingumo Teismo vykdoma priežiūra visų pirma siekiama patikrinti, ar Pirmosios instancijos teismas teisės požiūriu buvo teisus, atsižvelgdamas į visus apeliančės nurodytus veiksnius (šiuo klausimu žr. 1998 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *Baustahlgewebe prieš Komisiją*, C-185/95 P, Rink. p. I-8417, 128 punktą, 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *British Sugar prieš Komisiją*, C-359/01 P, Rink. p. I-4933, 47 punktą, ir 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 244 punktą).
- 42 Taigi konstatuotina, kad, kaip pažymėjo Komisija, Pirmosios instancijos teismas šioje byloje visiškai atsakė į *WIN* pirmojoje instancijoje nurodytus argumentus, kuriais iš esmės siekiama pateisinti nagrinėjamų kainų politiką kiekvieno ūkio subjekto teisės, neatsižvelgiant į jo užimamą padėtį rinkoje, priderinti savo kainas prie konkurentų kainų, pagrindu.

- 43 Skundžiamo sprendimo 176 punkte Pirmosios instancijos teismas visų pirma nurodė, kad ginčijamo sprendimo motyvuojamosios dalies 315 punkte *WIN* teisė priderinti savo kainas prie konkurentų kainų ginčijama tik tiek, kiek įgyvendinama tokią teisę „dominuojančią padėtį užimanti įmonė nepadengia nagrinėjamos paslaugos sąnaudų“.
- 44 Pagaliau Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 178–182 punktuose paaiškino motyvus, dėl kurių tokia priderinimo teisė negali būti grindžiama nei apeliančios nurodomu 1983 m. liepos 29 d. Komisijos sprendimu 83/462/EEB, susijusiu su EEB sutarties (82) straipsnio taikymo procedūra (IV/30.698 – *ECS/Akzo* – Laikinosios apsaugos priemonės, OL L 252, p. 13), nei minėtu sprendimu *AKZO prieš Komisiją*.
- 45 Pagaliau Pirmosios instancijos teismas patikrino, ar *WIN* teisės priderinti savo kainas prie vieno iš konkurentų taikomų kainų apribojimas tiek, kad „dominuojančią padėtį užimanti įmonė nepadengs nagrinėjamos paslaugos sąnaudų“, suderinamas su Bendrijos teise.
- 46 Šiuo tikslu Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 185 ir 186 punktuose pasirėmė Bendrijos teismo praktika, pagal kurią EB 82 straipsnis nustato specialius įpareigojimus dominuojančią padėtį užimančiai įmonei. Konkrečiai kalbant, Pirmosios instancijos teismas priminė, kad nors užimama dominuojanti padėtis neatima iš tokią padėtį užimančios įmonės teisės ginti savo pačios komercinius interesus, kai jiems kyla pavojus, ir nors jai reikia pripažinti teisę imtis pagrįstų veiksmų, kuriuos ji laiko tinkamais apsaugoti šiuos interesus, tokie veiksmai yra nepriimtini, jeigu jais iš tikrųjų siekiama sustiprinti turimą dominuojančią padėtį ir ją piktnaudžiauti.
- 47 Būtent remdamasis šia teismo praktika Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 187 punkte padarė išvadą, kad *WIN*, siekdama pateisinti savo veiksmus, kuriais piktnaudžiaujama dominuojančia padėtimi, negali remtis jokia absoliučia teise priderinti savo kainas prie konkurentų kainų.

48 Apelianė taip pat negali kaltinti Pirmosios instancijos teismo, kad jis tokią išvadą padarė nepatikrinęs, ar šioje byloje WIN veiksmas buvo piktnaudžiaujama. Iš tiesų Pirmosios instancijos teismas buvo teisus, skundžiamojo sprendimo 195–218 ir 224–230 punktais atmetęs visus apelianės argumentus, kuriais buvo siekiama paneigti, kad tokie jos ginčijamame sprendime konstatuoti veiksmai, kuriais piktnaudžiauta, egzistuoja.

49 Todėl pirmojo pagrindo antrą dalį ir atitinkamai visą pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

*Dėl antrojo (apeliacinio skundo) pagrindo, susijusio su Pirmosios instancijos teismo EB 82 straipsnio pažeidimu, nes jis atsisakė patvirtinti WIN teisę teisėtai priderinti savo kainas prie konkurentų kainų*

### Šalių argumentai

50 Antruoju pagrindu apelianė visų pirma pažymi, kad Pirmosios instancijos teismas pripažino, jog ji tik priderino savo kainas prie tam tikrų jos konkurentų kainų. Be to, ji teigia, kad teisė priderinti savo kainas prie konkurentų kainų buvo nagrinėjama Komisijos, Teisingumo Teismo praktikoje ir mokslinėje literatūroje. Pagaliau ji kaltina Pirmosios instancijos teismą nepatikrinus, kaip to reikalaujama pagal nusistovėjusią teismo praktiką, ar priemonės, kurių ji ėmėsi siekdama priderinti savo kainas prie konkurentų kainų, kaip ji teigia, buvo proporcingos ir protingos.

51 Komisija atsikerta, kad apelianė nenurodė nei kad Pirmosios instancijos teismas, analizuodamas argumentus dėl tariamos WIN teisės priderinti savo kainas prie konkurentų kainų, padarė teisės klaidą, nei kad motyvai buvo prieštaringi. Iš tiesų

apeliantė pirmą kartą apeliacinėje instancijoje nurodo argumentus, kuriais Komisija kaltinama nepatikrinusi, ar *WIN* taikomos priemonės buvo proporcingos ir pagrįstos.

52 Bet kuriuo atveju apeliantė kritikavo tik vieną skundžiamo sprendimo punktą, būtent 187 punktą, pagal kurį „negalima atmesti to“, kad teisė priderinti savo kainas prie konkurentų kainų būtų nesuteikta įmonei, jei tokiu priderinimu siekiama sustiprinti savo dominuojančią padėtį arba ja piktnaudžiauti. Taigi, Komisijos manymu, tokio priderinimo draudimas, kai dominuojančią padėtį užimanti įmonė taiko kainas, kurios yra mažesnės nei jos patiriamos sąnaudos, visiškai atitinka principus, kuriais grindžiamas EB 82 straipsnis. Subsidiariai Komisija pažymi, kad *WIN* neapsiribojo vien priderindama savo kainas prie konkurentų kainų, bet, priešingai, privertė savo konkurentus priderinti savo kainas prie jos kainų.

#### Teisingumo Teismo vertinimas

53 Grįsdama šį pagrindą, apeliantė nurodo du argumentus.

54 Viena vertus, ji kaltina Pirmosios instancijos teismą pažeidus EB 82 straipsnį, nes iš esmės jai nebuvo pripažinta teisė priderinti savo kainas prie konkurentų kainų.

55 Šiuo klausimu reikia priminti, kad iš Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio ir procedūros reglamento 112 straipsnio 1 dalies c punkto matyti, kad apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodytos sprendimo, kurį prašoma panaikinti, skundžiamos dalys ir teisiniai argumentai, konkrečiai pagrindžiantys šį prašymą.

- 56 Taigi šioje byloje, kaip išvados 83 punkte pažymėjo generalinis advokatas, apeliantė niekaip nepaaiškino motyvų, dėl kurių remiantis Pirmosios instancijos teismas pažeidė EB 82 straipsnį, kai, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 44 straipsnyje, jis konkrečiai nagrinėjo *WIN* pirmojoje instancijoje nurodytą Komisijos sprendimų priėmimo ir Teisingumo Teismo praktiką ir tuo remdamasis padarė išvadą, kad minėtas straipsnis negali būti aiškinamas taip, jog juo dominuojančią padėtį užimančiai įmonei užtikrinama absoliuti teisė priderinti savo kainas prie konkurentų kainų.
- 57 Darytina išvada, kad šis argumentas yra nepriimtinas.
- 58 Be to, apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas neišanalizavo *WIN* atsakymo pagrįstumo ir proporcingumo.
- 59 Šis antrasis argumentas taip pat yra nepriimtinas, nes apeliantė jo pirmojoje instancijoje nenurodė.
- 60 Iš tikrųjų pagal nusistovėjusią teismų praktiką leidimas šaliai Teisingumo Teisme pirmą kartą nurodyti teisinį pagrindą, kuris nebuvo nurodytas Pirmosios instancijos teisme, leistų jai pateikti Teisingumo Teismui, kurio kompetencija apeliaciniame procese yra ribota, nagrinėti platesnę bylą, nei buvo nagrinėjęs Pirmosios instancijos teismas. Apeliaciniame procese Teisingumo Teismo kompetencija apribojama pirmojoje instancijoje išnagrinėtų ieškinio pagrindų teisiniu vertinimu (be kita ko, žr. 2004 m. lapkričio 11 d. Sprendimo *Ramondín ir kt. prieš Komisiją*, C-186/02 P ir C-188/02 P, Rink. p. I-10653, 60 punktą ir 2006 m. spalio 26 d. Sprendimo *Koninklijke Coöperatie Cosun prieš Komisiją*, C-68/05 P, Rink. p. I-10367, 96 punktą).
- 61 Darytina išvada, kad antrasis pagrindas turi būti pripažintas nepriimtinu.

*Dėl trečiojo (apeliacinio skundo) pagrindo, susijusio su Pirmosios instancijos teismo klaida, padaryta vertinant Komisijos naudoto sąnaudų padengimo procentinės dalies apskaičiavimo metodo teisėtumą*

## Šalių argumentai

- 62 Trečiuoju pagrindu apeliantė teigia, kad nepripažinęs Komisijos naudoto sąnaudų padengimo procentinės dalies skaičiavimo metodo neteisėtu, Pirmosios instancijos teismas iškraipė minėtame sprendime *AKZO prieš Komisiją* nustatytą „grobuoniškumo“ testą ir pažeidė EB 82 straipsnį. Iš tiesų Pirmosios instancijos teismas neteisėtai patvirtino šį Komisijos klaidingai taikytą testą, kiek tai susiję su kintamosiomis sąnaudomis ir bendrosiomis sąnaudomis.
- 63 Dėl kintamųjų sąnaudų apeliantė teigia, kad kainos, kurios yra mažesnės nei kintamųjų sąnaudų vidurkis, galėtų būti laikomos kainomis, kuriomis piktnaudžiaujama, taikomu skaičiavimo metodu reikia įrodyti, kad nagrinėjamos paslaugos buvo teikiamos nuostolingai.
- 64 Kadangi *WIN* pirmojoje instancijoje nagrinėtame ieškinyje rėmėsi tuo, kad beveik visą pažeidimo laikotarpį visi abonentai generavo pajamas, Pirmosios instancijos teismas, nepažeisdamas EB 82 straipsnio, negalėjo nesilaikyti pareigos patikrinti, ar Komisija įrodė, kad pagal visas abonentines sutartis *WIN* patyrė nuostolius, ar ne. Tačiau Pirmosios instancijos teismas patvirtino Komisijos požiūrį, pagal kurį buvo analizuojami vienas po kito einantys laikotarpiai, bet nebuvo galima aiškiai nustatyti kiekvienos atskiros abonentinės sutarties pelningumo.
- 65 Kiek tai susiję su bendrosiomis sąnaudomis, apeliantė, remdamasi savo argumentais dėl kintamųjų sąnaudų, teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, nesistengdamas patikrinti, ar buvo įrodyta, kad bendrosios sąnaudos, susijusios su abonentais, nebuvo padengtos, iškraipė „grobuoniškumo“ testą.

66 Komisija visų pirma atsikerta, kad šioje byloje taikytas metodas buvo ne tik tas pats metodas, kuriuo ji vadovavosi bylose, kuriose priimti minėti sprendimai *AKZO prieš Komisiją* ir *Tetra Pak prieš Komisiją*, – pagal jį paprasčiausiai atsižvelgiama į įmonių metinėse ataskaitoje nurodytas sąnaudas, – bet kad šis metodas buvo palankus apeliantei, nes skaičiavimuose nurodytos sąnaudos iš tiesų buvo mažesnės nei realiai WIN patirtos sąnaudos.

67 Be to, Komisija teigia, jog apeliantė nekaltina Pirmosios instancijos teismo, kad jis padarė vertinimo klaidą arba iškraipė faktus analizuodamas pagrindą, susijusį su Komisijos naudotu statiniu skaičiavimo metodu. Iš tiesų ji neteigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, analizuodamas Komisijos atsisakymą taikyti WIN pasiūlytą alternatyvų sąnaudų skaičiavimo metodą.

68 Kiek tai susiję su būtinybe atsižvelgti į visą abonentinės sutarties galiojimo laikotarpį – 48 mėnesius, – Komisija mano, kad kadangi visuose ginčijamame sprendime išnagrinėtuose vienas po kito einančiuose trumpalaikiuose laikotarpiuose – bendrai sudarančiuose beveik pusantrų metų – nuostolių padengimo procentinės dalys buvo mažesnės nei 100 %, ši dalis taip pat gali būti tik mažesnė nei 100 % visam vidutiniškam abonentinės sutarties galiojimo laikotarpiui – 48 mėnesiams. Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad per ilgesnį laikotarpį šis nuostolių padengimo procentas gali viršyti 100 %, jei po pažeidimo susiklosčiusios aplinkybės kiekvieno abonentu atveju leidžia nuolat pasiekti pelningų maržų, kurios gerokai viršytų konkurencingų maržų lygį.

#### Teisingumo Teismo vertinimas

69 Primintina, kad pagal Teisingumo Teismo praktiką apeliaciniame skunde negali būti vien atkartojami pagrindai ir argumentai, kurie jau buvo pateikti Pirmosios instancijos teismui nenurodant argumentų, kuriais būtų siekiama įrodyti, kad pastarasis padarė teisės klaidą (žr. 1998 m. vasario 5 d. Nutarties *Abello ir kt. prieš Komisiją*, C-30/96 P, Rink. p. I-377, 45 punktą ir šiuo klausimu 2002 m. sausio 8 d. Sprendimo *Prancūzija prieš Monsanto ir Komisiją*, C-248/99 P, Rink. p. I-1, 69 punktą).

- 70 Pirmosios instancijos teismo skundžiamo sprendimo 129–156 punktuose buvo išsamiai atsakyta į apeliančės argumentus, kad Komisijai naudojant sąnaudų padengimo procentinės dalies skaičiavimo metodą nebuvo galima atsižvelgti į atitinkamą *WIN* sąnaudų lygį.
- 71 Konkrečiai kalbant, Pirmosios instancijos teismas, pirma, skundžiamo sprendimo 138 punkte konstatavo, kad, priešingai nei teigia apeliančė, Komisijos pasirinktas skaičiavimo metodas įgalina šią instituciją nustatyti, kad *WIN* taikė kainas, kurios buvo mažesnės nei jos patirtos sąnaudos. Antra, Pirmosios instancijos teismas, analizuodamas minėto metodo teisėtumą, šio sprendimo 144 ir 145 punktuose paaiškino priežastis, dėl kurių Komisijos vienas po kito einančių laikotarpių analizėje buvo galima atsižvelgti į pažeidimų laikotarpiu padarytus tarifų pakeitimus ir atitinkamai nustatyti pakankamai visapusišką abonementinės sutarties pelningumo viziją.
- 72 Taigi konstatuotina, kad iš tiesų nagrinėjamuoju pagrindu apeliančė neidentifikuoja jokios Pirmosios instancijos teismo vykdančios šio sprendimo ankstesniuose punktuose nurodytą analizę padarytos teisės klaidos, bet tik primena argumentus, kuriuos ji jau buvo pateikusi pirmojoje instancijoje dėl Komisijos ginčijamame sprendime taikyto metodo.
- 73 Taigi trečiąjį pagrindą reikia pripažinti nepriimtiniu.

*Dėl ketvirtuojo (apeliacinio skundo) pagrindo, susijusio su teisės klaida ir Pirmosios instancijos teismo motyvavimo pareigos pažeidimu, nes jis nusprendė, kad apskaičiuojant sąnaudų padengimo procentinę dalį nereikia atsižvelgti į tariamo pažeidimo laikotarpiu patirtas sąnaudas ir gautas pajamas*

## Šalių argumentai

- 74 Ketvirtuoju pagrindu apelianė kaltina Pirmosios instancijos teisimą, kad jis patvirtino Komisijos analizę, pagal kurią apskaičiuojant sąnaudų padengimo procentinę dalį nebuvo atsižvelgta į po pažeidimo laikotarpio – nuo 2002 m. spalio 15 d. – gautas pajamas ir patirtas sąnaudas. Šiuo klausimu ji visų pirma teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, neprieštaraudamas ir nepažeisdamas EB 82 straipsnio, negalėjo patvirtinti Komisijos požiūrio, pagal kurį Komisija, pirma, apskaičiuodama minėtų sąnaudų padengimo procentinę dalį neatsižvelgė į po tariamo pažeidimo gautas pajamas ir patirtas sąnaudas, tačiau kurios buvo įtrauktos į 48 mėn. – abonentinės sutarties trukmės – laikotarpį, ir, antra, pripažino, kad abonentinės sutarties atveju sąnaudos ir pajamos buvo pagrįstai paskirstytos 48 mėnesių trukmės laikotarpiui.
- 75 Komisijos manymu, šis pagrindas tik papildo trečiąjį pagrindą ir pateikiamas dėl nesusipratimo. Iš tiesų, atsižvelgiant į turto nusidėvėjimo principą, pagal Komisijos taikytą ir Pirmosios instancijos teismo patvirtintą metodą paskirstomos tik neperiodinės sąnaudos – „užgrobimo“ ar „klientų įgijimo“ sąnaudos. Tačiau periodinės pajamos ir sąnaudos, tokios kaip po pažeidimo patirtos sąnaudos, neturi būti paskirstomos.
- 76 Pagaliau Komisija teigia, kad apskaičiuojant sąnaudų padengimo procentinę dalį būtų klaidinga atsižvelgti į teigiamus pelno maržų ateityje rodiklius. Tokie teigiami ateities rodikliai grindžiami aplinkybe, kad WIN nusprendė neatspindėti savo kainose sumažintų France Télécom prieigos prie tinklo tarifų, kurie taikomi visiems konkurentams. Iš tiesų, Komisijos manymu, tokios pelno maržos gali būti pasiektos tik susilpnintos konkurencijos sąlygomis.

- 77 Pagaliau Komisija primena, kad bet kuriuo atveju pagal apeliančią atliktas ekstrapoliacijas teigiama bendrųjų sąnaudų padengimo procentinė dalis negaunama ir kad net sutinkant su apeliančios pateiktomis itin aukštų pelno maržų abonentinės sutarties 48 mėn. galiojimo laikotarpiu projekcijomis tokios maržos gali būti pasiektos tik susilpnintos konkurencijos sąlygomis.

## Teisingumo Teismo vertinimas

- 78 Primintina, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 136 ir 137 punktuose paaiškino, kad pagal Komisijos taikytą metodą tik neperiodinės kintamosios sąnaudos – klientų įsigijimo sąnaudos – buvo paskirstytos vidutiniškai abonentinės sutarties galiojimo trukmei, t. y. 48 mėnesiams. Pagal Komisijos ginčijamame sprendime įtvirtintą požiūrį, įmonės tikslas yra ne nedelsiant gauti teigiamą rezultatą, bet, kaip matyti iš minėto sprendimo 76 konstatuojamosios dalies, kuri cituojama Pirmosios instancijos teismo skundžiamo sprendimo 136 punkte, „pakankamai padengti periodines (tinklo ir gamybos) sąnaudas, kad gautų pajamų ir patirtų periodinių sąnaudų skirtumas protingu laikotarpiu taip pat padengtų ir neperiodines kintamąsias sąnaudas, kurios investuojamos į nagrinėjamos paslaugos vystymą“.
- 79 Taikydama šį metodą, Komisija išanalizavo WIN taikomų kainų politiką laikotarpiu nuo 2001 m. sausio mėn. iki 2002 m. spalio mėn. ir padarė išvadą, kad šiuo laikotarpiu WIN taikė kainas, kurios buvo mažesnės nei tam tikros jos pakoreguotos sąnaudos.
- 80 Darytina išvada, kad tai, jog nebuvo atsižvelgta į po pažeidimo patirtas sąnaudas ir gautas pajamas, bet kurios buvo įskaitytos į nagrinėjamą 48 mėn. trukmės laikotarpį, tiesiogiai susiję su šioje byloje Komisijos taikytu sąnaudų padengimo procentinės dalies skaičiavimo metodu, kurio neteisėtumo apeliantei nepavyko įrodyti nei pirmojoje instancijoje (žr. skundžiamo sprendimo 154 punktą), nei šioje apeliacinėje instancijoje (žr. šio sprendimo 69–73 punktus).

81 Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 152 punkte padaręs išvadą, kad „Komisija buvo teisi manydama, kad į po pažeidimo gautas pajamas ir patirtas sąnaudas negalima atsižvelgti nagrinėjamuoju laikotarpiu apskaičiuojant sąnaudų padengimo procentinę dalį“, nepadarė jokios teisės klaidos.

82 Darytina išvada, kad ketvirtasis pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

*Dėl penktojo (apeliacinio skundo) pagrindo, susijusio su teisės klaida ir Pirmosios instancijos teismo motyvavimo pareigos pažeidimu, nes jis nusprendė, kad kaina, kurią taikant sumažėja įmonės rinkos dalis, gali būti laikoma „grobuoniška“*

### Šalių argumentai

83 Apeliantės manymu, Pirmosios instancijos teismas, nors jis ir pripažino, kad nuo 2002 m. rugpjūčio mėn. WIN rinka sumažėjo, klydo manydamas, kad tariamas pažeidimas tęsėsi iki 2002 m. spalio 15 dienos. Iš tiesų „grobuoniškumas“ reikšmingai sumažina konkurenciją, todėl tuo atveju, kai konkurencija sustiprėja, jo negali būti.

84 Preliminariai Komisija atsikerta, kad WIN šį argumentą pirmojoje instancijoje nurodė tik siekdama užginčyti, kad ji užėmė dominuojančią padėtį, ir paprašyti sumažinti baudos dydį. Taigi minėtas argumentas pirmą kartą buvo nurodytas apeliacinėje instancijoje, siekiant užginčyti piktnaudžiavimą dominuojančia padėtimi, todėl jis nepriimtinas.

85 Dėl penktojo pagrindo pagrįstumo Komisija subsidiariai teigia, kad, remiantis jos turima informacija, *WIN* rinkos dalis iki 2002 m. rugpjūčio mėn. nuolat didėjo. Taigi bet koks galimas *WIN* užimamos rinkos dalies pasikeitimas paskutiniu pusantro mėnesio trukmės pažeidimo laikotarpiu įvyko tik dėl *France Télécom* didmeninių prieigos prie tinklo paslaugos tarifų, kurių *WIN*, priešingai nei jos konkurentai, nusprendė neatspindėti savo kainose ir taip 2002 m. spalio 15 d. nutraukė pažeidimą, sumažinimo. Visapusiškumo dėlei Komisija nurodo, kad toks pasikeitimas negali įtakoti ginčijamo sprendimo teisėtumo, jis tegali padaryti poveikį pažeidimo trukmei, tačiau ne sankcijos dydžiui, nors apelianė ir neprašė jo peržiūrėti.

#### Teisingumo Teismo vertinimas

86 Šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad šioje byloje, kaip teisingai teigia Komisija ir kaip išvados 121 punkte pažymėjo generalinis advokatas, pirmojoje instancijoje apelianė šiuo klausimu ginčijamo sprendimo nekritikavo. Iš tiesų nors ji, siekdama, pirma, užginčyti dominuojančią padėtį ir, antra, paprašyti sumažinti baudos dydį, rėmėsi savo rinkos dalies sumažėjimu, vis dėlto ji, skirtingai nei šiame pagrinde, nenurodė šio argumento, kad būtų užginčytas pažeidimas.

87 Darytina išvada, kad, remiantis šio sprendimo 60 punkte nurodyta teismo praktika, penktasis pagrindas turi būti pripažintas nepriimtiniu.

*Dėl šeštojo (apeliacinio skundo) pagrindo, susijusio su įrodymų iškraipymu ir teisės klaida, kuriuos Pirmosios instancijos teismas padarė vertindamas, ar „grobuoniškumo“ planas egzistavo*

88 Šeštąjį pagrindą sudaro dvi dalys.

Dėl šeštojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su įrodymų iškraipymu

— Šalių argumentai

89 Pirmoje nagrinėjamo pagrindo dalyje apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas iškraipė įrodymus, kuriais remdamasis jis grindė savo analizę dėl WIN „grobuoniško“ plano egzistavimo. Iš tiesų jis rėmėsi vien tik WIN dokumentais, kurie paprasčiausiai atspindėjo, atsižvelgiant į paties Pirmosios instancijos teismo skundžiamo sprendimo 214 punkte vartojamus terminus, „gana ambicingus komercinius tikslus“, ir neteisingai suprato visą eilę vidaus dokumentų, visų pirma vartodamas tokias sąvokas kaip „užgrobimas“ arba „užgrobti“.

90 Komisijos manymu, šeštojo pagrindo pirma dalis yra nepriimtina, nes, pirma, ja siekiama iš naujo apeliacinėje instancijoje išnagrinėti pagrindą, kurį Pirmosios instancijos teismas atmetė kaip nepriimtina, neginčijant to, kad pastarasis teismas jį pripažino nepriimtinu. Be to, apeliantė, kad įrodytų tariamą įrodymų iškraipymą, nepateikė jokio argumento, o Pirmosios instancijos teismas pats privalo atskirai įvertinti jam pateiktų įrodymų įrodomąją vertę.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- <sup>91</sup> Pažymėtina, kad, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 192 punkto, apeliantė jau Pirmosios instancijos teisme nurodė, kad Komisija iškreipė įrodymus, teigdama, kad ji, padarydama išvadą dėl „grobioniško“ plano egzistavimo, klaidingai rėmėsi vidaus dokumentais.
- <sup>92</sup> Tačiau, prieš papildomai atlikdamas dokumentų, kuriuos apeliantė ginčija apeliacinėje instancijoje, vertinimą, Pirmosios instancijos teismas visų pirma skundžiamo sprendimo 204 ir 205 punktuose pripažino šį pagrindą nepriimtinu, nes jis neatitiko Bendrijos teismo praktikoje nustatytų tikslumo ir specifiškumo reikalavimų.
- <sup>93</sup> Apeliacinėje instancijoje apeliantė negali remtis pagrindais, kuriuos Pirmosios instancijos teismas atmetė kaip nepriimtinus, jei toks nepriimtumo pripažinimas nėra ginčijamas (1993 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Eppe prieš Komisiją*, C-354/92 P, Rink. p. I-7027, 13 punktas).
- <sup>94</sup> Todėl šeštojo apeliacinio skundo pagrindo pirma dalis turi būti atmesta kaip nepriimtina.

Dėl šeštojo apeliacinio skundo pagrindo antros dalies, susijusios su EB 82 straipsnio pažeidimu

— Šalių argumentai

<sup>95</sup> Nagrinėjant šeštojo apeliacinio skundo pagrindo antrą dalį apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, padarydamas išvadą dėl „grobioniško“ plano egzistavimo remdamasis vien subjektyviais įrodymais, nors pagal minėtą straipsnį reikalaujama pateikti objektyviai identifikuojamus ir objektyviais požymiais pagrįstus įrodymus dėl pašalinimo plano egzistavimo, kaip antai, be kita ko, dėl grasinimų konkurentams arba selektyvaus kainų sumažinimo konkurentų klientams, pažeidė EB 82 straipsnį.

<sup>96</sup> Komisija atsikerta, kad, pirma, piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi tyčios elementas yra neišvengiamai subjektyvus, o, antra, reikalavimo pateikti objektyviais požymiais pagrįstus įrodymus dėl pašalinimo plano egzistavimo, kaip nurodytieji apeliantės, teismo praktika niekaip nepagrindžia.

— Teisingumo Teismo vertinimas

<sup>97</sup> Užtenka konstatuoti, jog apeliantė klysta, teigdama, kad Pirmosios instancijos teismas, siekdamas įrodyti „grobioniško“ plano egzistavimą, rėmėsi vien subjektyviais įrodymais.

<sup>98</sup> Iš tiesų iš skundžiamo sprendimo 199 ir 215 punktų matyti, kad nors Pirmosios instancijos teismas rėmėsi *WIN* vykdoma rinkos „užgrobimo strategija“, jis vis dėlto tokią išvadą padarė remdamasis objektyviais įrodymais, pavyzdžiui, šios įmonės vidaus dokumentais.

99 Todėl, kadangi šio pagrindo antra dalis nepagrįsta, reikia atmesti visą šeštąjį pagrindą.

*Dėl septintojo (apeliacinio skundo) pagrindo, susijusio su Pirmosios instancijos teismo padarytu EB 82 straipsnio pažeidimu, nes jis atsisakė atsižvelgti į tai, kad nebuvo įmanoma padengti nuostolių*

100 Septintasis pagrindas taip pat dalijamas į dvi dalis.

Dėl septintojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su būtinybe įrodyti galimybę padengti nuostolius

— Šalių argumentai

101 Septintojo pagrindo pirma dalimi apelianė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, nusprendęs, jog prieš konstatuojant „grobuoniškų“ kainų politiką nėra svarbu iš anksto įrodyti galimybę padengti nuostolius, pažeidė EB 82 straipsnį. Iš tiesų pagal Bendrijos teismo praktiką visuomet reikalaujama pateikti tokius įrodymus, – be jų joks „grobuoniškumas“ neįmanomas, nes ekonominiu požiūriu imonei būtų neracionalu taikyti tokią praktiką. Be to, tokios pozicijos laikosi daugelis teismų ir konkurencijos tarnybų, ji plačiai įtvirtinta mokslinėje literatūroje.

102 Komisija visų pirma nurodo, kad pagal Teisingumo Teismo praktiką nereikalaujama įrodyti galimybės padengti nuostolius. Be to, tokie įrodymai, kurių reikalaujama pagal Jungtinių Amerikos Valstijų teismų praktiką, grindžiami ekonomine logika, kuri nėra būdinga Bendrijos teisei. Iš tiesų, Komisijos manymu, priešingai nei pagal Amerikos

teisę, atliekant piktnaudžiavimo EB 82 straipsnio prasme analizę, daroma prielaida, kad nagrinėjama įmonė užima dominuojančią padėtį. Vien to, kad tokia padėtis užimama, pakanka, siekiant įrodyti, kad galima padengti nuostolius. Pagaliau šioje byloje tai, kad nagrinėjama rinka nuolat didėja, rodo, kad nuostoliai bus padengti.

— Teisingumo Teismo vertinimas

<sup>103</sup> Siekiant įvertinti šio pagrindo pirmos dalies pagrįstumą, preliminariai primintina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką EB 82 straipsnis yra Europos Bendrijos veiksams EB 3 straipsnio 1 dalies g punkte priskirto bendro tikslo – sukurti sistemą, užtikrinančią, kad konkurencija bendrojoje rinkoje nebūtų iškraipoma – išraiška. Taigi EB 82 straipsnyje minima dominuojanti padėtis, kai įmonė turi ekonominę galią, kuri ją įgalina sukliudyti atitinkamoje rinkoje išlaikyti veiksmingą konkurenciją, suteikdama jai galimybę reikšmingu mastu veikti nepriklausomai nuo jos konkurentų, klientų ir, galiausiai, vartotojų (1979 m. vasario 13 d. Sprendimo *Hoffmann-La Roche prieš Komisiją*, 85/76, Rink. p. 461, 38 punktas).

<sup>104</sup> Šiomis aplinkybėmis, drausdamas piktnaudžiauti dominuojančia padėtimi rinkoje, jei tai gali paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą, EB 82 straipsnis apima veiksmus, kurie gali daryti įtaką rinkos struktūrai, kurioje kaip tik dėl tokią padėtį turinčios įmonės buvimo konkurencijos laipsnis jau yra susilpnėjęs ir kurie, taikant kitas priemones nei tos, kurios reguliuoja normalios prekių ar paslaugų konkurencijos sąlygas atsižvelgiant į ūkio subjektų teikiamas paslaugas, trukdo išlaikyti rinkoje dar esamos konkurencijos laipsnį arba plėsti šią konkurenciją (minėto sprendimo *Hoffman-La Roche prieš Komisiją* 91 punktas, 1983 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin prieš Komisiją*, 322/81, Rink. p. 3461, 70 punktas, minėto sprendimo *AKZO prieš Komisiją* 69 punktas ir 2007 m. kovo 15 d. Sprendimo *British Airways prieš Komisiją*, C-95/04 P, Rink. p. I-2331, 66 punktas).

- 105 Taigi kadangi EB 82 straipsnis yra susijęs ne tik su veiksmais, kurie gali tiesiogiai padaryti žalą vartotojams, bet ir su veiksmais, kurie padaro žalą pažeisdami veiksmingos konkurencijos struktūrą (1973 m. vasario 21 d. Sprendimo *Europemballage ir Continental Can prieš Komisiją*, 6/72, Rink. p. 215, 26 punktas), dominuojančią padėtį užimanti įmonė įgyja ypatingą atsakomybę savo veiksmais nepažeisti veiksmingos ir neiškraipytos konkurencijos bendrojoje rinkoje (minėto sprendimo *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin prieš Komisiją* 57 punktas).
- 106 Kaip Teisingumo Teismas jau nurodė, darytina išvada, kad EB 82 straipsnis draudžia dominuojančią padėtį užimančiai įmonei pašalinti konkurentą ir taip sustiprinti užimamą padėtį panaudojant kitas priemones nei tas, kuriomis konkuruojama remiantis kokybiniais pranašumais. Šiuo požiūriu bet kokia kainų konkurencija negali būti laikoma teisėta (minėto sprendimo *AKZO prieš Komisiją* 70 punktas).
- 107 Konkrečiai kalbant, laikytina, kad įmonė, įgyvendindama kainų politiką, kuria nesiekama jokio kito ekonominio tikslo, bet tik pašalinti savo konkurentus, kad po to būtų galima pasinaudoti rinkoje dar esančios konkurencijos laipsnio sumažėjimu, piktnaudžiauja savo dominuojančia padėtimi rinkoje, kurioje kaip tik dėl jos buvimo konkurencijos struktūra jau yra susilpnėjusi.
- 108 Siekdamas įvertinti dominuojančią padėtį užimančios įmonės kainų politikos teisėtumą, Teisingumo Teismas minėto sprendimo *AKZO prieš Komisiją* 74 punkte rėmėsi kainų, grindžiamų dominuojančią padėtį užimančios įmonės patirtomis sąnaudomis, kriterijais ir šios įmonės strategija.
- 109 Taigi Teisingumo Teismas nurodė, kad, viena vertus, mažesnės nei kintamųjų sąnaudų vidurkis kainos paprastai turi būti laikomos kainomis, kuriomis piktnaudžiaujama, jei dominuojančią padėtį užimanti įmonė taiko tokias kainas siekdama vienintelio ekonominio tikslo – pašalinti konkurentus. Antra vertus, kainos, kurios yra mažesnės nei bendrųjų sąnaudų vidurkis, bet didesnės nei kintamųjų sąnaudų vidurkis, turi būti

laikomos kainomis, kuriomis piktnaudžiaujama, tik tuomet, jei jos numatytos pagal planą, kuriuo siekiama iš rinkos pašalinti konkurentus (žr. minėtus sprendimus: *AKZO prieš Komisiją* (70 ir 71 punktai) ir *Tetra Pak prieš Komisiją* (41 punktą)).

- 110 Todėl, priešingai nei teigia apeliantė, iš Teisingumo Teismo praktikos neišplaukia, kad siekiant įrodyti kainų politikos piktnaudžiaujamąjį pobūdį būtina įrodyti, kad dominuojančią padėtį užimanti įmonė gali padengti nuostolius, kuriuos ji patyrė taikydama mažesnes kainas nei tam tikros sąnaudos. Konkrečiai kalbant, Teisingumo Teismas pasinaudojo proga atmesti tokio įrodymo būtinybę tomis aplinkybėmis, kai buvo galima daryti prielaidą apie nagrinėjamos įmonės ketinimą pašalinti konkurentus, nes ji taikė kainas, kurios buvo mažesnės nei kintamųjų sąnaudų vidurkis (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Tetra Pak prieš Komisiją prieš Komisiją* 44 punktą).
- 111 Toks aiškinimas, žinoma, nedraudžia Komisijai laikyti tokios galimybės padengti nuostolius svarbiu veiksniu vertinant, ar nagrinėjama praktika yra piktnaudžiavimas, nes, ja remiantis, tuo atveju, kai taikomos kainos, kurios yra mažesnės nei kintamųjų sąnaudų vidurkis, galima atmesti kitus ekonominius pagrindimus nei konkurento pašalinimas, arba tuo atveju, kai taikomos kainos, kurios yra mažesnės nei bendrųjų sąnaudų vidurkis, bet didesnės nei kintamųjų sąnaudų vidurkis, įrodyti, kad egzistuoja konkurento pašalinimo planas.
- 112 Be to, tai, jog nėra jokios galimybės padengti nuostolius, nepakanka, kad būtų galima atmesti galimybę, jog nagrinėjama įmonė vėliau sustiprins savo dominuojančią padėtį, ypač iš rinkos pasitraukus vienam ar keliems jos konkurentams, o rinkoje egzistuojanti konkurencija, kuri kaip tik dėl nagrinėjamos įmonės jau buvo susilpnėjusi, dar labiau susilpnės, o vartotojai, sumažėjus pasirinkimo galimybėms, patirs žalą.

113 Todėl Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 228 punkte buvo teisingas padaręs išvadą, kad prieš konstatuojant „grobuonišką kainų“ politiką nėra būtina įrodyti, jog egzistuoja galimybė padengti nuostolius.

114 Iš to matyti, kad šio apeliacinio skundo pagrindo pirma dalis nėra pagrįsta.

Dėl septintojo pagrindo antros dalies, susijusios su įrodymu, kad dominuojančią padėtį užimanti įmonė negali padengti nuostolių

— Šalių argumentai

115 Antra septintojo pagrindo dalimi apelianė teigia, kad ji pateikė įrodymą, jog šioje byloje nebuvo galimybės padengti nuostolius. Todėl Pirmosios instancijos teismas turėjo išnagrinėti klausimą, ar Komisija galėjo atmesti šį įrodymą, kai ji pateikia įmonė atsakovė.

116 Komisija atsikerta, kad pirmojoje instancijoje apelianė nenurodė jokio pagrindo, susijusio su tuo, ar Komisija galėjo atmesti tokį atsakovės pateiktą įrodymą. Bet kuriuo atveju iš skundžiamo sprendimo 103–121 ir 261–267 punktų matyti, kad šis argumentas implicitiškai atmetamas. Pagaliau Komisija pažymi, kad ginčijamame sprendime ji subsidariai išanalizavo galimybę padengti nuostolius ir manė, kad šioje byloje tai įmanoma.

## — Teisingumo Teismo vertinimas

- <sup>117</sup> Kaip nurodyta šio sprendimo 30 punkte, Pirmosios instancijos teismo pareiga motyvuoti savo sprendimus negali būti aiškinama taip, jog pastarasis privalo detaliai atsakyti į kiekvieną apeliančės nurodytą argumentą, ypač jei argumentas nėra pakankamai aiškus ir tikslus bei nepagrįstas detaliais įrodymais.
- <sup>118</sup> Pakanka konstatuoti, kad pirmojoje instancijoje apeliančė nenurodė jokio pagrindo, kuriuo konkrečiai užginčytų tai, kad Komisija neteisėtai atmetė *WIN* tariamai pateiktą įrodymą, kad šioje byloje nebuvo galimybės padengti nuostolius.
- <sup>119</sup> Šiomis aplinkybėmis, kadangi septintojo pagrindo antra dalis yra taip pat nepagrįsta, reikia atmesti visą šį pagrindą.
- <sup>120</sup> Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, apeliacinis skundas atmestinas kaip iš dalies nepriimtinas ir iš dalies nepagrįstas.

**Dėl bylinėjimosi išlaidų**

- <sup>121</sup> Pagal Procedūros reglamento 122 straipsnio pirmąją pastraipą, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.

- <sup>122</sup> Pagal to paties reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas iš apeliančės, o pastaroji pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. *France Télécom SA* padengia bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.